

FIKTIVNÍ PŘÍBĚH INSPIROVANÝ POBYTEM
V JIŽNÍ AMERICE.

KAM SE TO HRNU?

NOVÁ ZEMĚ, NOVÁ PRÁCE, NOVÝ
MILENEC, NĚKOLIK MRTVÝCH.

JANA FISCHEROVÁ

Jana Fischerová

Kam se to hrnu?

Všechny události jsou vymyšlené nebo upravené tak, že se skutečností nemají nic společného. Všechny postavy jsou fiktivní. Během psaní tohoto příběhu nikdo nezemřel a nebyl spáchán žádný zločin.

Jedna

Nad mezinárodním letištěm Cheddiho Jagana se vznášel mlžný opar. Pilot oznámil, že bude přistávat bez automatického navádění a že musí počkat, dokud se nerozežene ranní mlha. Kroužili jsme nad tropickým pralesem, který z té výšky připomínal brokolicové moře, a já jsem se marně snažila zachovat klid. Popíjela jsem nahořklý čaj a napadaly mě samé skličující myšlenky.

Letadlo za pár minut přistane a já budu zpátky na zemi. Vzlétla jsem v Praze předešlého dne a cesta do New Yorku a pak do Georgetownu mi připadala jako bezčasé mezidobí, jako tlustá čára za mým životem v Bruselu. V letadle čas stál. V Bruselu jsem nechala Rolanda, jeho dům, celý ten pohodlný život, který mi začal vadit natolik, že jsem v listopadu odpověděla na inzerát na intracommu. Asistentka vedoucího delegace EU v Georgetownu. Roland nepochopil, nechtěl pochopit, že to byl konec. Jestli opravdu odletíš, je mezi námi konec. No však, opakovala jsem mu pořád dokola na bruselském letišti těsně předtím, než jsem odcestovala na Vánoce do Příbrami, mezi náma je konec. Toho budeš litovat. Vráťš se a budeš prosit, abych tě vzal zpátky. Kde jsem brala přesvědčení, že vím, co dělám a že toho nebudu litovat? Nad nepřátelsky působícím pralesem se mi žádného přesvědčení nedostávalo. Kdyby pilot oznámil, že místo v Georgetownu přistane v Bruselu, snad bych pocítila úlevu.

Kam se to hrnu?

#

Na letišti mi vyšel vstříc šedovlasý muž nevraživého výrazu tváře. I v tom skleníkovém podnebí na sobě měl tmavý oblek a pouze mírně povolenou kravatu. Jeho obličej beze stopy nějakého opálení by se vyjímal spíše v bruselském metru. Nebyl vysoký, a přesto z něho šla mrazivá autorita.

„Goldstein,“ představil se. „Ms. Klikova?“

„Yes.“

Podal mi ruku a bez dalších komentářů vyrazil k černému BMW, u kterého postával tmavomodře oblečený řidič. Na rozdíl od něho se na mě usmál. Naházel do kufru moje dvě třicetkilová zavazadla a vyrazili jsme do Georgetownu. Opřela jsem se o vychlazené kožené sedadlo a přivřela jsem oči ve snaze se vzpamatovat. Nejhorší byl přechod ze studeného Boeingu na rozpálenou plochu letiště. V nevelké odbavovací hale jsem samozřejmě zapomněla, že mám diplomatický pas a notnou chvíli jsem stála ve frontě pro visitors/non residents. Další šok byl východ z letiště. Táhla jsem svoje zavazadla sama, čímž jsem se stala terčem dorážení uniformovaných černochů s vozíky. Z nějakého důvodu nemohli pochopit, že jim za vnucované služby nemám jak zaplatit.

„Chcete nejdřív domů, nebo do kanceláře?“

Zaskočil mě.

„Prosím?“

Snad si nemyslel, že po dvoudenním cestování na osm hodin usednu k počítači.

„We go to Bel Air promenade,“ oznámil řidičovi. „Dneska vás v kanceláři nečekáme,“ řekl mi, aniž by se ke mně z předního sedadla nalevo od řidiče otočil.

Vytáhla jsem z kabelky štos přeložených papírů. Na jednom z nich byl vytištěný organigram delegace Evropské Unie v Guayaně.

Našla jsem ho hned pod šéfovou. Samuel Goldstein, vedoucí financí a kontraktů. Není mým přímým nadřízeným. Snad ho ani nebudu vídat. Oddechla jsem si, až se zamžilo okénko. Takový nepříjemný chlap. Snad bude Camilla Wikborg snesitelnější.

„Je to vaše první delegace?“

„Ano.“

„Kde jste byla doted'ka?“

„DG Research.“

„A co vás z vaší kanceláře na square de Meeûs přivádí na delegaci druhé nejchudší země na tomhle kontinentu? Nechápu, že se nenašel nikdo, kdo by vám to rozmluvil.“

„To mě má povzbudit?“ žasla jsem nad jeho slovy.

„Ne, to vás má varovat.“

Dokonce na mě vrhl pohled. Smrtelně vážný.

No tak to tedy díky. Pozorovala jsem ubíhající krajinu a skličující myšlenky byly zpátky. Co tady budu dělat celé tři roky? Jak jsem si mohla myslet, že se mi tady bude líbit více, než v Bruselu? Co mi tam prokristapána chybělo?

Čekala jsem, že vyjedeme z uboze působící periferie do něčeho civilizovanějšího, ale celková ubohost se pouze zahušťovala. Zašlé domy se začaly mačkat jeden na druhý, žalostně vypadajících chodců na krajích silnice přibývalo, stejně tak zvířat, narvaných minibusů označených číslem 42 a úděsných hromad odpadků. Ze silnice se stala dvoupásovka, ale kromě toho nic nenasvědčovalo tomu, že se blížíme k hlavnímu městu.

„Normálně by vám jela naproti Ramona, ale ještě není zpátky z dovolené. Mám klíče od vašeho domu.“

Stáli jsme na červenou. Číslice pod semaforem odpočítávaly od sedmdesáti šesti.

„Psala mi, že budu v hotelu. Tartarus?“

„Není k tomu žádný důvod, majitelka stihla dát dům do pořádku. Nathalie tam stejně nebydlela ani půl roku.“

Neubráníla jsem se zvědavosti.

„A co se s ní stalo? Slyšela jsem, že musela pryč ze zdravotních důvodů.“

S pohledem upřeným na semafor pokrčil rameny.

„Guyana je drsná země. Doufám, že jste si nedělala nějaké iluze.“

Na to jsem nic neříkala a on se ke mně otočil. Z jeho výrazu tváře jsem nebyla schopná cokoliv poznat.

„Tři roky jsou dlouhá doba. Ale vy jste tu pozici přijala, určitě jste si to dobře promyslela.“

„Nemějte obavy,“ řekla jsem příkřeji, než jsem zamýšlela. Beze slova se odvrátil a mě vmáčkla do sedadla tíha třech let v tom neutěšeném městě.

#

Když řidič zabočil do uličky s názvem Bel Air Promenade a minul řadu domů jako ze slovenské cikánské osady, aby na jejím slepém konci zastavil, doufala jsem, že se spletl. Místo aby se otočil a jel do nějaké honosnější čtvrti, stáhl okénko a zařval něco nesrozumitelného. Z budky u brány, kterou jsem mylně považovala za venkovní sociální zařízení, se vynořila černoška v modře laděné uniformě a tempem unaveného lenochoda odemkla visací zámek a otevřela vrata dokořán. Zmocnil se mě nepokoj. To snad ne! Tahle nesourodá dřevěná stavba uprostřed rozlehlé zahrady nemůže být můj nový příbytek.

Přechod z vychlazeného koženého sedadla pod tropické slunce mi vyrazil dech. Následovala jsem Goldsteina a řidiče obtěžkaného kufry do obýváku, který začínal hned za hlavním vchodem.

Rozhlédla jsem se. Něco zásadního tam chybělo. Ze šikmého stropu na dlouhých tyčích visely dva ventilátory, jeden nad zašlou sedací soupravou a jeden nad jídelním stolem. Další stropní ventilátor jsem uviděla v zadní části obývacího pokoje.

Nikde žádná klimatizace.

V dlouhé a úzké kuchyni s okny hledícími do zdi za barákem nebyl ani ventilátor. Na zemi před sporákem ležel chcípý šváb děsivých rozměrů. Schodiště bylo oddělené dětskou bezpečnostní ohrádkou, kterou se nikomu z nás nepodařilo odjistit a otevřít. Při stoupání jsem si všimla sotva zaschlých tahů štětkou na zdi. Domáci se s údržbou domu nepárala. V jedné z ložnic na poschodí jsem objevila klimatizační těleso, kupodivu funkční. Postel jsem tam však hledala marně. Zbylé tři ložnice sice měly postele, ale místo klimatizace v nich byly pouze stropní ventilátory.

Goldstein se po domě prošel se mnou. Nedokázala jsem na něm poznat, co si o té spoušti myslí. Netušila jsem, v jakých poměrech žili ostatní zaměstnanci delegace.

„The house is fine,“ řekl nepřesvědčivě, když jsme stáli u dveří a já jsem čekala, až se odporoučí, abych se mohla vypravit do sprchy, kterou jsem nutně potřebovala.

Pokrčila jsem rameny a převzala jsem od něho složku, kterou mi připravila vedoucí administrativního oddělení Fleischerová. Ta složka se stala důležitou součástí mého nového života.

V ložnici, kterou jsem se rozhodla používat z toho prostého důvodu, že v ní jako v jediné byla postel vybavená dřevěnou konstrukcí se sítí proti komárům, jsem se podívala z okna a uprostřed vcelku udržované zahrady jsem uviděla bazén.

Nakonec to tak hrozné nebude.

#

V místnosti s klimatizací byl psací stůl. Na zemi u zástrček zeleně poblikávalo něco, co jsem identifikovala jako modem.

Opravdu fungoval.

Moje obstarožní Vaio se automaticky připojilo a než jsem stačila zjistit, jestli se otvírají stránky a načítají majly, rozkuňkal se Skype. Odťukla jsem to dříve, než jsem si to stačila rozmyslet.

„No konečně jsi online,“ ozval se Rolandův hlas ještě dříve, než na obrazovce naskočil jeho obličej. „Za celou dobu ses neozvala, ani blbou esemesku jsi mi neposlala. Co se děje?“

Lapala jsem po dechu. To musela být nová taktika. Tvářil se, že se nic nestalo v naději, že to přijmu jako cestu zpátky, pošlu mu virtuální pusinku a už o prosinci nebudeme mluvit.

„Proč bych se ti ozývala, Rolande? C'était fini entre nous, tu te souviens? Rozešli jsme se, protože jsem tě zradila a odstěhovala jsem se do džungle.“

„Mais arrête tes conneries, Dita, nom de Dieux,“ zaskučel podrážděně. „Ty se sem vrátíš ještě před Velikonocema! Každý se někdy splete, jenže já jsem lepší, než sis myslela, já jsem připravený ti všechno odpustit.“

Odpustit mi, že jsem chtěla život bez něho. Málem se bil do prsou.

„Můžeme být přátelé, jestli chceš, ale já už se k tobě nevrátím, i kdybych tady nevydržela ani měsíc.“

Měsíc! Hrozila jsem se pomyšlení na první noc v tom baráku. Kdybych se nebála si představovat, jak by se Goldstein zatvářil na to, že chci zpátky na letiště, už bych tam tou dobou byla.

Roland mluvil dál, zarputile trval na tom, že se nic nestalo a že po mém návratu se náš život vrátí do starých kolejí. Pozorovala jsem jeho krásnou a mužnou tvář s lítostí. Nebylo snadné se po

tolika letech odhodlat k odchodu. Měla jsem k tomu řadu důvodů, které samy o sobě působily jako malichernosti. Kdykoliv jsem nějaký z nich Vlastě předesílala, nad lait russe v kafeterii na šestém poschodí DG BUDG, nechápavě kroutila hlavou. Její bruselčan byl o několik tříd níž, než ten můj. Nevydělával velké peníze, nežil v předimenzované vilce po babičce, nebyl přitažlivý ani vzdělaný a přesto vedle něho setrvala snad patnáctým rokem.

Měla jsem plné zuby Bruselu a Rolanda. Nudila jsem se s ním. Nelíbil se mi způsob, jakým vydělával peníze. Patřil ke konzultantské mafii, která vždycky věděla, jak zpracovat aspoň jednoho člena evaluation committee. Ještě hůře, občas jsem mu jejich jména dodala já sama, pokud jsem o nich věděla.

Rolandův hlas začal zadržávat, zamrzl na obrazovce s našpulenými rty a s naléhavým pohledem v očích.

„Neslyším tě,“ řekla jsem. „Blbne tady spojení. Rolande? Slyšíš mě?“

Klikla jsem na červené sluchátko a byl pryč. Uviděla jsem jeho profilovou ikonku. Dal si na ni společnou fotku z naší poslední dovolené v Římě, před necelým půlrokem. Do foťáku se usmívám bez výjimky, protože když se neusmívám, je vidět, že mám křivé ústa. Bože můj, on to myslí vážně.

Zvedla jsem zrak od obrazovky počítače a uviděla jsem dveře na balkon. Jako v celém baráku, i na nich bylo sklo v mléčně neprůhledných sklápěcích pásech. Vstala jsem od stolu a pokusila jsem se je odklopit, což se mi na několikáté zabránilo za zatuhlou páčku podařilo. Škvírami mezi pásy skla jsem uviděla na zeleno natřenou betonovou příjezdovou cestu a bránu, u které stála budka. V budce seděla uniformovaná strážkyně mohutné postavy a četla si noviny.

Ačkoliv jsem byla čerstvě osprchovaná, po skráních mi vyrážely krůpěje potu. Zapnula jsem klimatizaci, a zatímco se místnost pomalu ochlazovala, přemýšlela jsem, jak tam přestěhuju sedací soupravu z obýváku na přízemí. Nevelká místnost se strategickým výhledem na bránu, s funkčním modermem a se zapnutou klimatizací se stala mým novým útočištěm.

#

Budova delegace Evropské Unie stála na rohu Sandall place a Croal street. Působila tak bídným dojmem, že jsem byla přesvědčená, že si ze mě taxikář dělá legraci. Modrá vlajka s kolečkem žlutých hvězd mě vyvedla z pochyb. Stála jsem před mým novým pracovištěm.

Na recepci sestávající z úzké chodby a okénka v neprůstřelném skle si pro mě přišla elegantní Indka s ostře řezanou tváří. Představila se mi jako Amreeta a bez dalších komentářů mě vedla přímo do kanceláře mojí nové šéfové.

Wikborgová se odvrátila od počítače a očima zpod maškarou ztěžklých víček zaznamenala moje šminkami neposkvrněné mládí a nedbalou eleganci, se kterou jsem nechala splývat moje mírně zvlhněné vlasy na ramena. Svého času musela vypadat jako bohyně. Zvedla se, aby mi podala ruku, a já jsem žasla nad jejím štíhlým pasem a propracovanou postavou. Živě jsem si představila, jak za rozbřesku v šortkách a se sluchátky na uších svižně běží probouzejícím se městem a pocítila jsem obdiv. Automaticky se na mě usmála, přičemž kromě perfektních zubů odhalila celé horní d'ásno a já jsem zavrhlá teorii o skandinávské bohyni.

„Konečně jsi tady,“ promluvila nečekaně příjemným hlasem. „Už jsem bez asistentky začínala být zoufalá.“ Gestem hodným britské

královny naznačila Amreetě, že se může odporoučet a já jsem s ní osaměla. Kdyby mohla, prohodila by mě zavřeným oknem přímo doprostřed hustého provozu na Croal street.

Ze třetího patra.

Za jedno dopoledne mě stihla představit veškerému osazenstvu delegace, tedy asi třiceti úředníkům evropského a guayanského původu - *this is Dita Klikova, she is replacing Nathalene as from today* - a potom mi během necelé hodiny nastínila všechny moje úkoly a předala mi nedokončenou práci po Nathalene a pozvánky na několik příštích týdnů, ve kterých jsem se pak až do oběda snažila zorientovat. Kolem otevřených dveří mojí kanceláře procházeli noví kolegové a já jsem s hrůzou zjišťovala, že mi neutkvěl v paměti ani jeden z nich. Měla jsem před sebou organigram se jmény a s funkcemi, ale mimo Goldsteina a Wikborgové jsem nebyla schopná poznat nikoho. Kromě toho Francouze, ovšem. Ten se jmenoval Bertrand Moissonnier a obdélníček s jeho jménem a s funkcí Project Officer jsem našla v regionálním oddělení. Wikborgová nás představila během několika sekund a hned mě hnala o kancelář dál, ale já jsem si ho prohlédla dobře. Když se za svým stolem postavil, byl nejméně o hlavu větší, než já. Pod modře proužkovanou košilí značky Hilfiger se rýsovalo pružné tělo. Jeho dlaň byla suchá a teplá, a když mi v ní stiskl ruku, nápor energie mi zježil vlasy na zátylku. Byl zády k oknu, zaregistrovala jsem pouze modré oči, masité rty a ježící se vlasy, jen je uhladit dlaní, nádherně husté, nepoddajné...

„Excuse me.“

Ve dveřích patrně už delší dobu stála žena mého věku, možná trochu starší. Finanční oddělení, určitě jsem ji viděla ve finančním oddělení.

„Yes?“

Nenápadně jsem zabloudila zrakem k organigramu na stole přede mnou. Luciana Cosentini, Contract Manager.

„Jdu na oběd tady poblíž, chtěla by ses přidat?“

Během návštěvy bistra Fata Morgana na Carmichael street jsem se kromě jiného dozvěděla, že můj francouzský *coup de foudre* a skandinávská bohyně spolu mají velice utajený milenecký vztah. Zalitovala jsem, že šéfem delegace není Goldstein. S mužskými šéfy jsem to vždycky nějak zvládla. Se šéfovou, které co nevidět přeberu milence, mě nečekalo nic jiného, než peklo na zemi.

#

V pátek odpoledne jsem z kanceláře vykročila lehkou nohou. Dva dny volna! Potřebovala jsem zalézt do mého útočiště, kam se mi mezitím podařilo s pomocí mého vlastního zahradníka a nevraživě se tvářícího strážce nastěhovat sedací soupravu včetně stolku a stojanu na noviny a aspoň trochu se sebrat. Nové prostředí, nový dům, noví kolegové, nové pracovní postupy. Únava a nepřetržitý pocit osamění. Rolandovi jsem neměla nejmenší chuť volat a v Příbrami byli v šest večer všichni dávno offline, což se kolem půlnoci středoevropského času dalo čekat.

Stála jsem na rohu Croal street a Sendall place v marném očekávání před půlhodinou objednaného taxíka a rezolutně jsem odmítala nabídky volných taxikářů, rozhodnuta svoji bezpečnost svěřit jedině Sheriff taxi, jakožto firmě doporučené administrativním oddělením. Zvažovala jsem možnost, že strávím víkend v kanceláři, když přede mnou zastavilo obrovské terénní auto se stoprocentním zatemněním. Okénko na straně spolujezdce se otevřelo a já jsem spatřila Bertranda.

„Get in!“

Otevřela jsem dveře a s úlevou jsem zapadla do vychlazeného koženého sedadla. Pobyt na ulici mě spolehlivě rozhodil. Horko, špína, smrad z kanálu podél Croal street, neustálé kvílení klaksonů, chaos, dotěrné pohledy všech kolemjdoucích i kolemjedoucích a neodbytný pocit, že jsem cirkusová atrakce.

„How was the first week?“

Otočila jsem se k němu a vychutnala jsem si výhled na jeho profil. Byl dokonalý ze všech úhlů.

„Náročný,“ řekla jsem po pravdě. Neměla jsem energii nasadit obvyklý společenský úsměv.

„Aby ne,“ přisvědčil od volantu, zatímco se obratně vyhýbal minibusu, který před námi bez jakéhokoliv varování zastavil. „Máš asi spoustu práce.“

„To tedy mám. Nevím, co tam Nathalie vlastně dělala.“

Na to jenom pokrčil rameny. Moji předchůdkyni obestíralo mlčení, které nehodlal porušit ani on. Neřekla jsem mu o chybějící židli u mého jídelního stolu, kterou jsem nepochopitelným způsobem zlámanou předešlého večera objevila v nepořádku za generátorem.

„Život v Georgetownu není špatný, když člověk ví, jak na to,“ ujistil mě po chvíli mlčení. „Ale na to rychle přijdeš.“

„To doufám. Zatím jsem se nikam nepodívala. Já jsem večer tak hotová, že jsem ráda, že si můžu sednout a pustit si film na laptopu.“

Smál se, zatímco obratně manévroval z křižovatky. Zaregistrovala jsem ceduli s nápisem King street. Na konci moře aut před námi jsem zahlédla katedrálu, kterou jsem znala z fotek na Internetu. Největší dřevěná stavba na kontinentu. Nebo na světě? Podle internetových článků prakticky na rozpadnutí, ale to jsem z dálky nebyla schopná posoudit. Nedostalo se mi k tomu moc času, protože Bertrand zabočil do South road a konečně jsme se rozjeli.

„To snad nebude trvat dlouho. Kdy za tebou dorazí snoubenec?“
Neušel mu snubní prsten, který jsem dosud nesundala. Líbil se mi.

„I don't know,“ řekla jsem neurčitě. „Pracuje jako konzultant v Bruselu. Nemůže na tři roky všechno nechat plavat.“

Mohla jsem přejít na francouzštinu, ve které jsem si připadala jistější, ale místo toho jsem si vychutnávala jeho francouzský přízvuk v angličtině. Normálně mi připadal směšný, ale ten Bertrandův mě vzrušoval. Možná to bylo jeho mužným hlasem, možná to bylo jeho úsměvem. Nebo jeho očima modrýma jako karibské moře, které v Guayaně tolik chybí?

„Nebojíš se, že ti tady bude samotné smutno?“

Ani se nenamáhal zastírat, kam tou otázkou směřoval.

„To se rozhodně bojím.“ Podíval se na mě a já jsem se do jeho pohledu vpila o trochu déle, než bylo nevyhnutně nutné. Rozuměli jsme si lépe, než jsem čekala. Bože můj, takhle jsem si ty jeho oči představovala, když jsem se předešlé noci v mojí king size posteli pokoušela navodit spánek pořádným orgasmem.

„S tím by se dalo něco dělat,“ řekl, když jsme zastavili před semaforem, na kterém červené digitální číslice odpočítávaly sekundy do zelené. Čtrnáct, třináct, dvanáct, jedenáct. Při osmičce mi položil dlaň na stehno, ze kterého se mi nedopatřením svezla sukně a při jedničce na automatické převodovce zařadil D jako 'dopředu.'

Wikborgová mi jednoho dne vyškrábe oči.

#

Jako nová úřednice na delegaci jsem měla nárok na večeři se šéfovou. Pozvala mě na rezidenci společně s Bertrandem a s Dickem

Barkerem, vedoucím regionálního oddělení. Když jsem o tom při obědě ve Fata Morgana řekla Lucianě, notnou chvíli se smála.

„Nemůže ho nechat bez dozoru jediný večer! Vodí si ho i na recepci, kde vůbec nemá co dělat. Kdyby to nebylo tak hrozně trapné, bylo by to k smíchu.“

Seděly jsme u miniaturního stolku přímo před tělesem klimatizace, z náporu studeného vzduchu mi začínalo odumírat levé ucho. Jiné místo na nás v přeplněném bistru nezbylo.

„A proč pozvala Barkera? Ten tady přece pracuje už od předminulého září, ne?“

Ukrojila jsem si další sousto jehněčího masa a rýže s omáčkou z kokosového mléka. Vařili tam lépe, než jsem čekala.

„Nedá na něho dopustit.“ Ztlumila hlas, jako kdyby nás v té vřavě někdo mohl slyšet. „Ti dva na ni mají větší vliv, než by bylo zdravé.“

„A co Goldstein? Proč nepozvala i jeho?“

Záporně potřásala hlavou, zatímco napichovala na vidličku lístky salátu a kousky rajčat. Černé, divoce zvlněné vlasy měla tentokrát stažené na temeni, což dávalo vyniknout jejímu obočí a dokonale tvarovanému nosu.

„Ten je mimo. Šéfová ho nesnáší, protože Barkerovi a Bertrandovi nepodepisuje kontrakty, jak by chtěli. Je tady teprve od září a ještě se jim nepodařilo ho nějak dostat. Je nekompromisní. Před ním tady byla taková uječená Španělka, ta si nikdy žádný kontrakt nepřečetla, podepsala prakticky cokoliv. Goldstein je v tomhle hrozný puntičkář, nepodepíše, dokud to nesouhlasí do poslední čárky.“

„Jela jsem s ním z letiště a za celou dobu dohromady nic neřekl.“ Vzpomněla jsem si na jeho varování. „Vlastně byl docela nepříjemný.“

Pokrčila rameny.

„Když člověk dělá svoji práci, jak má, dá se s ním vyjít dobře. Ještě jsem s ním neměla žádné problémy.“

„Já jsem ráda, že nedělám přímo s ním, to bych odsud s řevem utekla. Wikborgová je mírně ujetá, ale dá se to s ní zvládat. Víc mě štve Amreeta, pořád na mě nechává svoji práci a mně je blbý jí to pořád vracet. Ona snad čeká, že to jednoho dne vzdám a dám jí pokoj.“

„Jestli někdo Nathalene přivedl k šílenství, byla to ona. Někdo jí kryje záda, někdo ji šuká, chápeš? Myslí si, že může všechno.“

„Barker?“ řekla jsem první jméno, které mě napadlo.

„Ne, to by se neutajilo. Nebo ty sis něčeho všimla?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Ne, nikdo tam za ní nepřijde na kus řeči jak je den dlouhý, je tam jak kus nábytku.“

Viděla jsem její profil, kdykoliv jsem se za mým stolem naklonila. Podezřívala jsem ji, že si na obrazovce hraje pasians, celé dny něco soustředěně dělala, ale výsledky jsem nikdy žádné nepostřehla.

Luciana se podívala na hodinky a vzdychla.

„Jak já nenávidím pondělní odpoledne!“

„Proč?“

„To poznáš, až v půl třetí začne *white men meeting*.“

#

Týdenní schůze delegace by se normálně týkala úplně všech zaměstnanců včetně šoférů, Camilla s tím však na začátku svého mandátu udělala rázný konec a jakkoliv to bylo nevhodné až urážlivé, omezila pondělní očištěc na úředníky z hlavního sídla v Bruselu. Tedy na bělochy.

Luciana nepřeháněla ani trochu.

Po hodině nehnutého sezení a notulování, které patřilo k mým zodpovědnostem, jsem přestávala cítit celou dolní část těla. Zachovávat soustředěný výraz bylo čím dál obtížnější. Při obzvlášť dlouhém traktátu na téma blízcích se každoročních perzonálních pohovorů jsem si podepřela čelo, abych skryla zavírající se oči, aniž by se moje ruka na papíře zastavila.

Zdaleka nejnepříjemnější byl fakt, že Goldstein byl usazený z druhé strany konferenčního stolu, naproti mně. Měla jsem ho v zorném poli častěji, než mi bylo milé. Dávala jsem si záležet, abych se na něho nedívala, ale přesto jsem občas koutkem oka zaznamenala jeho mrazivě lhostejný pohled.

Bertranda jsem z mého místa neviděla, byl usazený někde na židli u zdi hned vedle dveří, jako kdyby se nechtěl příliš vystavovat riziku, že svojí přítomností znervózní svoji stárnoucí milenku. To byla velká škoda, protože mít v zorném poli mého krásného Francouze, těšila bych se na každé pondělí přímo dychtivě.

Camilla svoji řeč ukončila těsně před koncem pracovní doby. Atmosféra v místnosti se sotva znatelně uvolnila, ve vzduchu byl cítit blížící se konec utrpení.

„Okay, a teď závěrečné kolečko. Máš něco, co bys nám chtěla říct, Dito?“

Všechny pohledy se na mě okamžitě upřely.

„Momentálně nic,“ řekla jsem tónem, který nepřipouštěl žádnou diskuzi. Neměla jsem nejmenší chuť se pouštět do výroků, které by mě pronásledovaly už napořád.

Po několika nekonečných sekundách se pozornost přesunula na Ramonu po mé pravé straně. Kolečko se zastavilo až u Goldsteina. Několika větami oznámil, že ještě nemá finanční údaje za prosinec ze všech projektů.

„Očekávám, že budu mít na stole úplně všechno nejpozději zítra v poledne.“ Při těch slovech vrhl obzvlášť mrazivý pohled za moje záda. Ovládla jsem chuť se ohlédnout a Bertranda spatřit. Pocítila jsem směrem k němu hřejivou sounáležitost.

Goldstein ho nenáviděl úplně stejně, jako mě.

#

Rezidence vedoucí delegace Evropské Unie se nacházela kousek za Georgetownem směrem na východ. Taxikář podle všeho neměl tušení, že nějaká taková unie existuje, natož aby měl tušení, kde se nachází rezidence. *Europe? Is that in Spain?*

Byla jsem vzrušená. Celý večer u stolu s Bertrandem! Už tam byl, když jsem dorazila po zevrubné prohlídce příměstské části zvané University Gardens. V přítomnosti své stárnoucí milenky se bravurně ovládal. Seděli jsme u kulatého stolu pod přístřeškem mezi rezidencí a bazénem, přímo naproti sobě. Camillu měl po pravé ruce a Barkerovo místo bylo volné. Zaměřila jsem pozornost na moji šéfovou a na popisované hrůzy cestování z Guyany kamkoliv a do Evropy obzvlášť, zatímco všude kolem nás vrzaly stovky malinkých žabiček.

Z mého místa jsem měla výhled na nehybnou hladinu bazénu, který nebyl o moc větší, než ten můj a na východní stranu rezidence, dvouposchod'ové stavby, jakých byla v Georgetownu spousta. Nechyběly ani plastické trubky šplhající se podél zdí. Nepřítomnost zimních mrazů místní stavaře zprostita potřeby chránit vodovodní potrubí, tak proč by se s tím párali. Za mým barákem se táhla betonová stoka, ve které všechny trubky beze všeho končily, kolem rezidence se to aspoň někdo namáhal zabetonovat. To byl první velký úkol pro majitelku mého baráku.

„Seriously?“ žasla jsem, když mě ujistila, že sebou každý rok na dovolenou vozí svého psa. Mírumilovně vypadající labrador seděl mezi námi a lehce voněl šamponem. Stejně jsem ten psí zápach cítila. V nestřeženou chvíli mi položil čumák na stehno. Ve stavu šílenství při představě oslintané psí tlamy na sněhově bílé sukni, kterou jsem k té příležitosti zvolila, jsem se usmívala za největšího vypětí. Ovládala jsem se vskutku ukázkově. Něco v jejím pohledu mi říkalo, že jakýkoliv náznak nelibosti vůči tomu zvířeti by si vzala osobně a následující tři roky by mě v kanceláři podle libovůle dusila.

Bertrand na mě vrhal rozžeravené pohledy kdykoliv se Camilla ke mně obrátila. Nemohla jsem se na něho podívat, zato jsem na kůži cítila teplo. Když jsem zvažovala, že vstanu od stolu a odvedu ho na pohodlně vypadající lehátko u bazénu, dostavil se Barker.

„They found it,“ řekl ponuře, když si sedl naproti Camille. „Ta inspekce dopadla přesně, jak jsem říkal.“

Bylo to poprvé, co jsem ho viděla jinak, než běžícího po chodbě. Nelíbil se mi, ale mně se blondatí muži nelíbí všeobecně. Tenhle měl navíc bezvýrazné oči blízko sebe, velký nos a pod ním legrační pusinku připomínající poněkud jiný otvor tak naléhavě, že jsem čekala, kdy místo ubrousku vytáhne toaletní papír.

„A co se teď bude dít?“ Camilla na něho upírala naléhavý pohled.

„Možná vůbec nic. Nebude se přece rýpat v technických detailech. To by musel zkontrolovat úplně všechno. Nejspíš vůbec netuší, co je to bitumen.“

„Come on, Dick!“ ozval se Bertrand. „Zajímají ho finance a ne složení kdejakých materiálů. Zkontroluje si součty a podepíše to. Nedělejte z něj nepřítelnoho psychopata.“

„Ale to on přesně je,“ řekla Camilla úplně vážně.

Barker pokrčil rameny a to bylo všechno, nic víc k tomu už nikdo neřekl. *Bitumen*. Musím si to dát do googlu a zjistit, o co jde. Poslední týden jsem po večerech googlila seznamy pojmů, se kterými jsem se přes den střetávala. Místo abych si užívala s tímhle nádherným Francouzem. Jestli mi navrhne odvoz domů...

Odstrčila jsem psa, který kupodivu vůbec neslintal a oplatila jsem Bertrandovi jeho sálající pohledy osvědčeným přivřením víček. Spadla mu na zem vidlička, cinkla někde pod stolem a on se pro ni sehnul dříve, než se hospodyně stihla vypravit do kuchyně pro jinou. A pak jsem ho ucítila. Bertrandovo chodidlo na mém nártu.

Najednou se mi v Guyaně začalo líbit.

#

Všude dobře, v klimatizované kanceláři nejlépe. S potěšením jsem zjišťovala, že moje práce asistentky nezahrnuje bezduché registrování příchozí a odchozí pošty, na které jsem byla zvyklá v Bruselu. Tyto úkony včetně archivování a zvedání telefonu měla na starosti Amreeta. V rohu mého stolu ještě pořád strašila část štosu dokumentů po Nathalene, který mi předešlého týdne předala Wikborgová. Pustila jsem se do prvního z nich s odhodláním vyrušovat od práce co nejméně lidí, což znamenalo zjišťovat všechno svým vlastním pátráním. Prokousávala jsem se desítkami stran pojednání o bezpečnosti do Guyany vyslaného personálu, které Nathalene nestihla zkontrolovat a aktualizovat, když mi zazvonil telefon.

„Yes, Amreeta?“

Řekla něco nesrozumitelného v creolese a než jsem ji stihla požádat, aby mi to zopakovala v angličtině, ve sluchátku se ozval mužský hlas.

„Is this the EU Delegation in Georgetown?“

„Yes, Dita Kliková speaking. How can I help you?“ řekla jsem mým profesionálním hlasem navzdory lehkému podráždění. Až to položím, musím Amreetě říct, že tímhle způsobem telefonáty přebírat nebudu.

„Kliková? Are you Czech?“

„Yes.“

Sáhodlouhé číslo na displeji začínalo jedničkou, hovor byl ze Států.

„Můžeme mluvit česky,“ pokračoval ten hlas nevzrušeně. „Já jsem Jan Fiedler, volám z Bostonu. Dělán výzkum pro Stop Corruption, říká vám to něco?“

„Pouze vzdáleně,“ řekla jsem, zatímco jsem na stole hledala funkční propisku. Jeho hlas se ze sluchátka táhl jako pampeliškový med, uklidňující a trochu rozvláčný.

„Kdyžtak si to dejte do googlu. Volám vám, protože bych potřeboval statistiky podpory z Evropské Unie pro Guayanu. Na vašich stránkách jsou nějaké údaje, ale já bych to potřeboval podrobněji.“

„Hm-hm,“ dala jsem najevo, že poslouchám.

„Od ledna dva tisíce jedna do prosince dva tisíce deset. Hlavně aby to obsahovalo všechno a pokud možno úplně přesně. Tím myslím všechny typy podpory. Projekty, budget support, granty.“

„Ano, ano. Mohla bych vás požádat o váš e-mail?“ Neobratněji jsem se vyjádřit opravdu nemohla. Mluvit česky v profesionálním kontextu mě stálo určité úsilí, což bylo tím, že jsem v Čechách nikdy nepracovala.

„Samozřejmě.“

Poznačila jsem si jeho e-mail a ze zvyku jsem si opsala z displeje telefonní číslo.

„Je to hodně urgentní?“

„Ne, není. Bude mi to stačit do konce týdne.“

„Je čtvrtek odpoledne,“ připomněla jsem mu.

„No tak to asi bude urgentní.“ Ze sluchátka se ozval smích. „Jestli to budu mít příští týden, nic se nestane, ale do zítřka by to bylo úplně ideální.“

„Abych pravdu řekla, jsem tady teprve druhý týden a nevím, jak moc složité je tyhle statistiky dát dohromady. Ale snad to někde bude zpracované aspoň za každý rok. Budu se snažit vám to poslat co nejdříve,“ ujistila jsem ho.

„Nemusíte to nějak zvlášť upravovat, hlavně aby to bylo úplné.“

„Dobře,“ řekla jsem.

„Děkuji, Dito. Ať se vám v Georgetownu daří.“

Neubránila jsem se úsměvu.

„Děkuji. Na shledanou.“

„Na shledanou.“

Ozvalo se cvaknutí a příjemný hlas byl pryč. Nebýt mých poznámek na papírové psací podložce, nevěděla bych, o čem jsem s tím americkým Čechem mluvila. Probrala jsem se z letargie a následující hodinu jsem se snažila dát dohromady požadované informace, což nakonec znamenalo poslat e-mail Lucianě na oddělení financí a kontraktů. Amreeta se mi do konce pracovní doby prozíravě vyhýbala.

#

Nastal další pátek a já jsem úderem druhé vycválala z kanceláře. Víkend! Tentokrát jsem měla plány. Luciana vymyslela, že v sobotu večer mi předvede noční život Georgetownu v celé své údajné rozmanitosti. Na nedělní odpoledne se pozvala ke mně na bazén a mlhavě zmínila láhev Martini.

Páteční odpoledne musela mít Wikborgová na programu celkovou údržbu svého opotřebovaného organismu, protože sotva jsem se rozloučila se strážcem v budce u brány, zazvonil mi mobil. Bertrand.

„Yes?“

„Dita, mon amour. Je te vois dans la rue. Řekni taxikářovi, ať tě odveze na úplný začátek Regent street. Já si tě tam najdu.“

„A tout de suite,“ řekla jsem.

Konečně.

Jeho francouzština v telefonu zněla důvěrně, naléhavě. Líbil se mi jeho přízvuk v angličtině, a proto jsem v ní dosud setrvala, ačkoliv francouzština mi byla po jedenácti letech s Rolandem mnohem bližší.

Z taxíku jsem vystoupila celá rozechvělá. Nestačila jsem se ani rozhlédnout, v mžiku přede mnou zastavila Bertrandova luxusní lednice. S totálním zatemněním. Nevnímala jsem, kam mě veze. Pouliční chaos ustoupil do pozadí, celou mojí bytostí jsem vnímala pouze jeho po mojí pravé straně.

Usmíval se.

„C'est compliqué mais on y arrive. Příště vymyslím jiné místo na přesezení. Georgetown je v podstatě vesnice.“

Jeli jsme neskutečně dlouho a složitě, ztratila jsem přehled po několika odbočkách. Když jsem usoudila, že měl v plánu mě celé odpoledne vozit v autě, zastavil před bytelnou bránou z oprýskané vlnovky a z padáčku vylovil nenápadnou plastickou krabičku

s jediným tlačítkem. Brána se před námi otevřela. Objeli jsme neprůhlednou změť tropické vegetace a bez varování se před námi objevila pistáciově zelená vilka s bíle natřenými balustrádami na rozlehlé terase. Temně rudá střecha na jedné straně částečně překrývala bazén originálního tvaru.

„Tady bydlíš?“ žasla jsem.

„Ne tak docela.“ Otevřel dveře a seskočil na zem. Byl na mojí straně dřív, než jsem se podrážkami sandálů dotkla země a vzal mě za ramena. Zhluboka se nadechl a políbil mě. Zatnula jsem mu prsty do boků a se zavřenýma očima jsem si ten polibek vychutnávala. Cítila jsem, jak se veškerá krev v mém těle mobilizuje a soustřeďuje do jednoho palčivého bodu.

„Ukážu ti dům zevnitř,“ zašeptal, když mu došel dech.

Můj odkrvený mozek se vykašlal na zrakové vjemy. Pouze okrajově jsem vnímala vkusný dřevěný nábytek, tmavě mahagonové schodiště, koženou sedací soupravu. Měkký koberec barvy rozlité kávy. Na tom jsme strávili zbytek odpoledne způsobem, který se mi velice zamlouval. Na Camillu jsem si nevzpomněla ani jednou.

Natož na Rolanda.

„Dis-moi, Dita...“ Ležel vedle mě a laskal mě ve vlasech, které jsem měla po několika hodinách intenzivní fyzické námahy navlhle potem. „Jak ses tady tak najednou objevila? Když tě Camilla přivedla do mojí kanceláře, věděl jsem, že tě budu milovat. Že se budeme milovat. Hned jak jsem tě poprvé uviděl. Tvářila ses tak plaše! Ale já jsem věděl, že taková nejsi.“

Vypadal svěže, měl nevyčerpatelné zásoby energie. Temně modré oči mu plály vzrušením, co nevidět mě čekalo další kolo. Byl krásný. Divoký a něžný současně.

Usmála jsem se.

„Přiletěla jsem z Prahy, přece. Normálně letadlem.“

„Musím poznat Prahu! Chci projít všechna místa, kudy jsi kdy prošla.“

„V tom případě poznáš spíš Brusel. Já bych radši poznala Paříž, když už.“

„Paříž je hnusný město. Přeceněný.“

„Odkud vlastně jsi?“

Pařížský přízvuk neměl, ten bych poznala.

„Z takové díry. Ale je tam pěkně. Villars les Dombes.“

Zvedl se a zamířil ke dveřím. Podložila jsem si temeno předloktím, aby mi neušel výhled na jeho naprosto bezchybné pozadí. Nebylo na něm poznat, že před několika lety překročil čtyřicítku. Líbil se mi čím dál více. Začala jsem zvažovat, jestli pro mě Roland nebyl příliš mladý, nezralý. O necelý rok starší než já, a pak ta pubertální nejistota sebou samým, navzdory všem úspěchům, Mercedesům a drahým oblekům. Neustálá potřeba mě shazovat, aby měl navrch, aby měl pocit, že mě má pod kontrolou, že na něm závisím.

Jdi do prdele, Rolande. Na tebe teď myslet nechci.

Bertrand se vrátil se skleničkou šampaňského. Dal mi napít a místo, aby se napil také, bez varování mi ledově studený mok vylil na hrud', na břicho a na rozpálený rozkrok.

Bylo to mnohem účinnější, než klimatizace.

A potom to šampaňské ze mě slízal. Dole si dal záležet obzvláště. Proplouvala jsem z jedné extáze do druhé, zatímco na moji mysl neodbytně dotírala pořád ta samá otázka. Co jsem sakra mezi těma sucharama v Bruselu dělala tak dlouho?

Ti správní šílenci byli celou dobu na delegacích.

#

V pondělí ráno jsem se cestou do práce vznášela. Tělo jsem měla rozbolavělé, jako kdybych celý víkend strávila na kladině. Bertrand mi zavolal v neděli kolem půlnoci a já jsem se lačná nových sexuálních zážitků okamžitě vypravila taxíkem na roh Lama avenue a Vlissingen road. Bertrand tam už čekal, pokračovali jsme dál na jih po Vlissingen road a pak jsem znovu ztratila přehled, několikrát odbočil a byla jsem ztracená a bylo mi to jedno. Domů jsem se vrátila za svítání něco málo po páté a kupodivu se mi na hodinu podařilo usnout.

Na delegaci jsem tedy dorazila relativně svěží. Wikborgová ve své kanceláři už byla. Jako obvykle jsem se za ní vypravila pro směrnice na ten den.

„Good morning.“ Až ve dveřích jsem si všimla, že o okenici naproti jejímu stolu se opírá Goldstein. Ruce měl v kapsách, a když mě uviděl, jeho obličej ztuhl.

„Very well, good morning,“ řekl. „Jakýpak jste měla víkend?“

Nepřívětivost jeho projevu mi vyrazila dech. S něčím takovým jsem se v Bruselu nesetkala. Nehodlala jsem takové chování snášet ani v Georgetownu, ale v tu chvíli mě žádná vhodná reakce nenapadla.

„Zajímalo by mě, jestli vám někdo vysvětlil, k jakému účelu vám byl na víkend svěřen služební mobil.“

Wikborgová na mě upřela tázavý pohled.

Služební mobil!

V duchu mi vytanulo, jak ho vypínám a dávám do kabelky. V pátek odpoledne. *Abych si to svým milencem mohla rozdat v klidu, drahá šéfová.*

„Ano,“ řekla jsem vcelku normálním hlasem. Za celý víkend jsem si na ten mobil samozřejmě nevzpomněla. Jak bych mohla, po tom

parádním odpoledni v Bertrandově tajné rezidenci. V sobotu večer jsem pak vyrazila s Lucianou, tak jak jsme se dohodly, a z toho jsem se v neděli probírala hodně dlouho po poledni.

Goldstein pochopil, že toho víc neřeknu a nadechl se k dalšímu zničujícímu proslovu.

„Nechápu, co je tak složité na sledování jednoho *zapnutého* mobilního telefonu. Dvakrát jsem musel všeho nechat a jet sem vypnout alarm. Opravdu zábavné, v neděli v pět ráno.“

„To je mi líto,“ řekla jsem prostě. Nehodlala jsem nic vysvětlovat, ne jemu, ne v tuto chvíli.

„V čem byl problém, Dito?“ zeptala se mě Camilla s přehranou účastí. Dávala Goldsteinovi najevo, že není na jeho straně.

Výborně.

Vrhl na mě pohled, který mi utkvěl v paměti na dlouho a beze slova odešel. Nechácala jsem, co ho na mojí osobě iritovalo tolik. Středoevropský původ? Nespoutané mládí? Tělesný pach?

Zato jsem chápala, že mám velice nepříjemného nepřítel.

#

Čtvrtý týden jsem získala plnou kontrolu nad mojí prací. Dvojitou skříň u protější zdi jsem měla perfektně zorganizovanou, na hřebtech všech složek zářily nové nálepky, nikde nepřebývala žádná hromádka nezařaditelných dokumentů, všechno mělo svoje místo. Jediný otazník se vznášel nad šuplíkovou jednotkou pod oknem, kterou jsem využívala jako stolek na květináče s rostlinami. Nikde jsem k ní nenašla klíč a přitom to vypadalo, že je plná věcí. Amreeta i Camilla na tuto otázku pokrčily rameny. Další takovou jednotku jsem měla pod stolem, u té klíč byl a měla jsem ji taktéž perfektně zorganizovanou. Nedodělavky po Nathalene byly pryč,

přihrádka TO DO obvykle zela prázdnou ještě před obědní přestávkou a telefon i klávesnice byly důkladně vyleštěné vlhčenými ubrousky na kancelářskou výbavu, které jsem si pro jistotu přivezla z Bruselu. Narovnanou kancelářskou sponkou jsem se pustila do zašlé špíny mezi jednotlivými čudlíky na klávesnici a přitom jsem si vzpomněla na slovo, které jsem zaslechla při večeři na evropské rezidenci.

Bitumen.

Zběžně jsem přelétla výsledky vyhledávání v Google. Crude oil, asphalt, petroleum. Překlad z angličtiny do češtiny nahlásil *živice*. Znovu jsem to hodila do Google, na první pozici vyběhla Wikipedie. Živice neboli asfalt a dehet. Nejčastější využití při stavbě silnic. No ovšem. Některé projekty evropské delegace se zabývají pozemními komunikacemi, to je jediné možné spojení.

Vydala jsem se na finanční oddělení za Lucianou navzdory riziku, že na chodbě potkám Goldsteina. Místo něho jsem na schodišti potkala Bertranda a on toho využil ke krátkému objetí a hladovému polibku, který skončil někde u mých krčních mandlí.

„Tu est fou!“

Se smíchem jsem se mu vytrhla. O poschodí níž jsem málem vrazila do Goldsteina. Byl cítit po cigaretách. Leknutím jsem málem upustila složku, kterou jsem si nesla pod paží, abych budila dojem, že jsem na pracovní výpravě. Jak se dalo čekat, nehnul ani brvou. Beze slova jsem pokračovala dál ze schodů.

Výborně.

Lucianu jsem našla v její kanceláři na konci finančního oddělení. Usmála se a rázným gestem mě pozvala dál.

„Dita! Assieds-toi. Tout va bien?“

Klesla jsem na židli před jejím psacím stolem. Musím se okamžitě uklidnit a neudělat žádnou další chybu. Takhle mohla mít nedozírné následky.

„Nevím,“ řekla jsem po pravdě. „Začínám se nudit a připadá mi, že netuším, co tady v Guayaně vlastně Evropská Unie dělá. Vím, kolik sem přišlo peněz za posledních deset let, ale kde ty fondy vlastně končí?“

Do role aktivní, ale trochu jednoduché blondýnky jsem se vžívala snadno. Svého času v Bruselu mi to poskytovalo prostor na občasné vyhledávání informací pro Rolanda.

„Z větší části na tajných účtech místní vlády. Zbytek na Kajmanech skončí oklikou přes projekty a granty. Pobřežní zátarasy, silnice, letiště a tak podobně. A pak tady je Caribbean Union. To už se nedá nazvat jinak, než mafie.“

„Ty silnice by mě zajímaly.“

„Hm.“ Luciana se zamyslela. „Momentálně vím jenom o jednom takovém. Chceš se podívat? Zrovna to mám na stole.“

Vyhmátla jednu ze složek vršících se na kraji stolu a podala mi ji.

„Minulý týden při večeři na rezidenci byla řeč o nějakém projektu na stavbu veřejné silnice a já jsem neměla tušení, o co šlo. Připadala jsem si jak blbec.“

„Jen se vzdělávej. Ale varuju tě, čím méně toho budeš vědět, tím lépe pro tvůj duševní stav.“

„Nad mým duševním stavem jsem zlomila hůl už dávno,“ ujistila jsem ji. „Můžu si to půjčit na odpoledne? Přinesu to zpátky před pátou.“

„Pas de problème. Chceš pak svézt domů?“

„To bys byla moc hodná,“ přisvědčila jsem a vstala jsem ze židle. Celou dobu mě mrazilo v zádech z představy, že do dveří vkročí Goldstein. Koneckonců jsem se nacházela na jeho území. Jedno

setkání za den úplně stačilo. Na schodišti jsem se znovu ujistila, že z místa, kde jsem na něho narazila, nás v žádném případě nemohl vidět.

Nad složkou projektu Handelsbedryf jsem strávila celé odpoledne. Zvláštní pozornost jsem věnovala části s technickou analýzou vypracovanou společností CL, která ten projekt dostala na starost. V duchu jsem slyšela Barkerův hlas. *Technické detaily*. A Bertrand mluvil o nějakém materiálu. Bitumen byl podle několika cenových tabulek zdaleka nejnákladnější položkou. Několikrát jsem to celé prolistovala stránku po stránce ve snaze najít zmínku o inspekci. Zřejmě na to byla jiná složka.

Podle všeho ta inspekce odhalila nesrovnalosti v množství asfaltu. Nejspíš nabírali vzorky z té silnice. Co mohli najít? Že tam toho asfaltu bylo málo? Méně, než podle tabulek ve složce? V elektronické složce jsem našla fotky z poslední návštěvy projektu. Podle obrovských děr v povrchu silnice to vypadalo, že na asfalt při konstrukci snad vůbec nedošlo. Na jednom záběru obzvlášť strašlivé díry byly zachycené Bertrandovy nohy ve sportovně působících polobotkách. Otevřela jsem si na mobilu kalkulačku a zkusmo jsem vypočítala, kolik by se ušetřilo, kdyby se použila jenom polovina asfaltu. Nebo kdyby se nepoužil žádný.

Vyšla mi docela pěkná sumička.

#

Týden končil a nic se nedělo. Den po dni jsem ve dveřích čekala rozlícenou Camillu nebo pobledlého Bertranda s vyděračským e-mailem v ruce a až když jsem se do pátku nedočkala ani jednoho, ani druhého, uvěřila jsem, že Goldstein na tom schodišti opravdu nic nezaregistroval. Bertrandovi jsem o tom setkání neřekla,

neuznala jsem za nutné ho tím stresovat. Nevěděl ani o mojí malé exkurzi do projektového účetnictví. Rozhodla jsem se, že mě to prozatím nebude zajímat. Nejspíš jsem něco přehlédla, protože v oblasti účetnictví a cost accounting jsem opravdu jenom zvědavá blondýnka. Zbytečně by získal dojem, že na něm hledám mouchy. Někaké mouchy se časem najdou určitě, vždycky se nějaké najdou, ale nebylo kam pospíchat.

Teď si budu užívat, užívat a užívat.

Živé vzpomínky na poslední noc s Bertrandem rozehnal zvonění telefonu. Jestli je to Amreeta s nějakým pseudoprobémem, půjdu ji skopnout ze židle.

„EU Delegation in Guyana, Dita Kliková on phone.“

„Dobrý den,“ uslyšela jsem povědomý hlas. „Tady Fiedler. Chtěl bych vám poděkovat za statistiky, co jste mi poslala předminulý týden.“

Jeho hlas ze sluchátka ukapával jako pampeliškový med. Stejně jako při jeho prvním telefonátu jsem se nedokázala rozhodnout, jestli mě to irituje, nebo fascinuje.

„Zapomněla jsem na něco?“

„Ne, já jsem zapomněl. Až teď jsem zjistil, že delegace v Georgetownu má na starosti také Surinam.“

„To má,“ souhlasila jsem. „A vy potřebujete statistiky pro Surinam za posledních deset let, rozdělené podle typu podpory. Pokud možno do konce týdne.“

Zasmál se tak uvolněně, že jsem si ho představila s nohama na stole a se skleničkou ginu s tonikem v ruce.

„Za chvíli končím,“ oznámila jsem. „Bude vám to stačit v pondělí večer, nebo v úterý?“

„Je teprve půl jedné.“

„Tady je půl druhé. V pátek delegace zavírá ve dvě. Já bych se možná obětovala a zůstala déle, jenže ty vaše statistiky mi dodává finanční oddělení.“

Blížila se druhá hodina, blížil se okamžik, kdy naskočím do Bertrandova auta. V duchu jsem ho viděla. Vysoké pružné tělo, decentní svaly, pohlavní úd potěšujících rozměrů...

„Hm. Já jsem se nejdřív snažil dovolat rovnou tam, ale to se mi ještě nepodařilo. Je tam dneska vůbec někdo?“

„Snad ano. Nevím.“

Opřela jsem se zády o pružící opěradlo kancelářské židle a natáhla jsem si nohy pod stolem.

„Nemohla byste se tam vypravit?“

„A přinutit evropského úředníka zůstat v práci přesčas, v pátek...? Vy sníte za bílého dne.“

Odpovědí mi byl další smích.

„Vy nejste evropská úřednice?“

„Já jsem začala po reformě roku 2004, dřív víc za míň.“ Po kusu oblohy, na který jsem měla výhled, pomalu letělo letadlo, nejspíš Cesna. „Já tam skočím, moji reputaci tady stejně už nic nezachrání, ale pro jistotu počítejte spíš s úterkem než s pondělkem.“

„Rád bych mluvil s Goldsteinem.“ Při zvuku toho jména jsem rázem přišla o náladu. „To je teď vedoucí financí a kontraktů, že ano?“

„Hm,“ přisvědčila jsem do sluchátka.

„Na některé věci se musím zeptat přímo jeho. Mohla byste mu říct, aby mi zavolal? Co nejdříve?“

Vzpomněla jsem si na asfalt a na šestimístné číslo, které mi naskočilo na displeji kalkulačky.

„Přišel jste na něco nekalého?“

„Vy o něčem víte?“

Zaskočil mě. Na několik vteřin zavládlo ticho.

„Napíšu Goldsteinovi e-mail. Ať vám zavolá. A ten Surinam.“

„Děkuji vám, Dito. Doufám, že se vám v Georgetownu daří dobře.“

„Zatím žiju,“ ujistila jsem ho. „Kde jste vy? Podle čísla jste ve Státech, podle časového rozdílu bych řekla východní pobřeží.“

„Boston.“

Navzdory nepříjemnému zaškobrtnutí jsem neměla chuť ukončit hovor. Ten jeho rozvláčný hlas se nakonec poslouchal dobře.

„Žil jste někdy v Čechách?“

„Jistě, donedávna. Podle vaší češtiny bych řekl, že déle než vy.“

„Moje čeština je naprosto perfektní,“ řekla jsem se smíchem.

„No právě. Ale já už vás nebudu zdržovat, ať vám Goldstein neuteče. Pomalu u vás budou tři čtvrtě na dvě.“

Podívala jsem se do levého dolního rohu obrazovky. Bertrand! Nemůžu ho nechat čekat. Ukončila jsem hovor a našla jsem e-mail, který jsem před dvěma týdny poslala Lucianě. Klepla jsem myší na Forward a v rychlosti jsem vyplnila jedno políčko za druhým. Do předmětu jsem místo Guyana napsala Surinam a klepla jsem na Send. Můj iPhone zavrňel, přišla esemeska. Thomas Farrell. Tak jsem si v adresáři pokřtila Bertranda.

Vlssngn rd x Durban st 1410.

#

„Chybí ti někdy Villars les Dombes?“

Leželi jsme na nejméně dva metry široké posteli po šukacím maratonu, jinak se to nazvat nedalo, zatímco za okny už padla tma. Žabičkám začala kníkáací směna.

„Hm.“ Bertrand si opíral hlavu o moje stehno a prsty pravé ruky si čechral chlupy na prsou. „Občas mi chybí roční období.“

„Roční období?“

„Toho si všimneš za rok nebo za dva. Najednou nebudeš vědět, kdy se co stalo, jestli to bylo letos nebo loni, jestli to bylo začátkem nebo v polovině roku. Vypadá to jako maličkost, ale dokáže to být pěkný problém.“

Vlasy se mi lepily na krk a byla jsem příjemně malátná. Netušila jsem, jak se za několik hodin zvednu a přesunu na Bel Air Promenade.

„Jak dlouho tady vůbec jsi? Na delegaci pracuješ... rok? Myslím, že jsi mi to jednou říkal.“

„Ještě ne, až v září to bude rok.“

„A předtím?“

„Byl jsem na delegaci na Barbadosu. Tam je to spodněbím podobné, jako tady. Bez ročních období mi všechny ty roky tak nějak splývají. Při narozeninách si normálně musím spočítat, kolik mi vlastně je.“

Zasmála jsem se.

„Tak to si neumím představit.“

„Počkej za rok a půl.“

Zajela jsem mu prsty do vlasů. Měl je tak husté, že mu stály.

„To už budu v polovině mého času tady.“

„Uteče to hrozně rychle, uvidíš. Za chvíli ti všechno zevšední a pak se to rozběhne, týden za týdnem, měsíc za měsícem. Co se chystáš dělat potom? Vrátiš se do Bruselu, nebo zažádáš o další delegaci?“

„Abych pravdu řekla, tak nevím.“

„Za necelé dva roky tady skončí Camilla.“ Z výrazu tváře jsem nebyla schopná poznat, co to pro něho znamenalo.

„To si s ní ještě užiju.“

Pro mě to znamenalo neustálý stres. Z vlastní zkušenosti jsem věděla, že utajit milostný vztah je v kancelářích Evropské Komise nemožné. Otázka nebyla, jestli se to dozví, ale kdy se to dozví.

„Je l'aime bien,“ řekl prostě. „Kdyby nebyla tak strašně žárlivá, byla by docela příjemná milenka. Už ví, že někoho mám, ale na tebe ještě nepřišla.“

Podepřel se na loktu, aby mi lépe viděl do tváře.

„Jak to může vědět?“

„Má na to vyvinutý zvláštní smysl. Ale jestli si dáme pozor, nemusí na tebe za ty dva roky vůbec přijít.“

„Ty jsi optimista.“ Usmála jsem se a šťouchla jsem ho do hrudě. „Já čekám každým dnem, kdy mi přijde vyškrábat oči.“

„Mais non,“ řekl chlácholivě. „Za tři roky se přesuneš do nějaké normální země a já se tam přestěhuju s tebou. Po Guayaně budeš mít nárok na něco lepšího, třeba Mexiko, nebo Uruguay... nebo Vietnam.“

„A co budeš dělat ty? Pochybuju, že jako kontraktuální agent změníš delegaci, natož aby sis mohl vybírat.“

„Něco vymyslím.“

Vstal z postele a natáhl ke mně ruku. Následovala jsem ho do kuchyně na přízemí, kde otevřel lednici. Sáhl po uzeném lososovi, po kolečku Camembertu a nakonec z útroeb lednicového monstra vylovil balení na plátky nakrájené šunky Serrano.

Zapíjeli jsme to šampaňským, které vytáhl z mrazáku.

„A co Camilla? Nepočítá s tebou i potom?“

Zasmál se a natáhl se pro kousek sýra.

„Není naivní. Já do Bruselu? Nikdy. Ona to moc dobře ví. Za pár let je pryč, Dito. Nechci mít v práci peklo, jinak bych se s ní rozešel okamžitě.“

Pozvolna jsem si vychutnávala kousek uzeného lososa a pozorovala jsem každé hnutí v jeho obličejí.

„To chápu,“ přisvědčila jsem.

„Toi, tu est mon amour.“

Usmála jsem se na něho, neschopna slova. Nebyla jsem si jistá, jestli se mi jeho narážka na naši společnou budoucnost líbí. Občas si s ním užívat luxusního sexu, jídla a baráku je něco úplně jiného, než s ním žít. Neměla jsem nejmenší chuť se na někoho vázat, sotva jsem vyvázla ze života s Rolandem. Na tom nic neměnil ani můj pokročilý věk. V duchu jsem uslyšela mámu. *Bude ti třicet čtyři, Dito, vzpamatuj se dřív, než bude pozdě!* Kdyby věděla...

Při dalším kole šukacího maratonu jsem jakékoliv úvahy o budoucnosti a hrozícím bezdětném stáří úspěšně hodila za hlavu.

Budu si užívat, užívat a užívat.

#

Po měsíci jsem se dočkala mých několika málo krabic a věcí z Bruselu. Stěhováci je v pondělí odpoledne navršili uprostřed obýváku na přízemí - místo po sedací soupravě zelo prázdnotou - a já jsem je několik večerů otvírala a rovnala jsem znovunalezené předměty do poliček a do skříní. U Rolanda jsem nenechala nic, ani horské kolo, ani kolečkové brusle, ani cibulákovou soupravu po babičce, ani šlapadlo, které stěhováci za velkého vypětí sil dovezli do mojí klimatizované svatyně na poschodí.

Velká část krabic obsahovala nákupy v Ikee, v Makru a v Carrefouru během několika dnů začátkem prosince. Musela jsem si vybavit celou kuchyň, protože v té Rolandově mi kromě cibulákové soupravy a několika kusů mnou zakoupeného náčiní nepatřilo vůbec nic. V Guayaně jsem na radu Ramony, se kterou

jsem si v té době vyměnila několika e-mailů, nepočítala se žádnými nákupy. *Všechno se sem importuje a je to několikanásobně předražené!* Nakoupila jsem si do zásoby cokoliv, na co jsem si během těch pár dní dokázala vzpomenout: šampony, kondicionéry, sprchové gely, mýdla, tužidla do vlasů, voňavky, zubní pasty a kartáčky, deodoranty, žiletky, krémy na obličej, vložky, spodní prádlo, veškeré čistící prostředky, utěrky a houbičky do kuchyně, prací prášek, papírové ubrousky, šňůry a koše na prádlo, odstraňovače skvrn, povlaky a prostěradla, ručníky, ramínka.

Největší radost mi udělaly moje knihy. Můj oblíbený strážce, Mr. Bob, mi pomohl je vynosit na poschodí, kde jsem na ně měla připravenou prázdnou knihovnu. Jestli jsem někde utrácela spoustu peněz, tak na stránkách Amazon.co.uk. Až když jsem je ve středu večer všechny viděla vyrovnané a seřazené podle žánrů, uvěřila jsem tomu, že jsem se přestěhovala do Georgetownu.

„Dita! Tu est là?“

Lucinanin hlas se ozýval od vchodových dveří. Dohodly jsme se to odpoledne, že cestou z práce koupí pizzu a přijde ke mně na večeri a noční koupání bez plavek. Na přesezených nohou jsem se dobelhala k zábradlí na horní plošině u schodiště.

„Oui! Pojd' sem nahoru!“

Klesla do křesla.

„Ty tady máš pěkný chládek. Přišly ti věci? To je radosti, co?“

„Konečně si tady připadám jako doma.“

Sedla jsem si doprostřed trojsedačky a natáhla jsem si brnící nohy. U dolních poliček knihovny jsem delší dobu klečela.

Luciana ukázala na šlapadlo, které mě před několika lety stálo menší bohatství. Zato bylo absolutně tiché, mohla jsem šlapat na plný výkon a nerušit Rolanda při jeho meditování nad Men's Health.

„C'est quoi, ça?“

„Na to si věším kabelku,“ zavtipkovala jsem. Zvedla se, aby se na ten stroj podívala zblízka.

„Vážně na tom někdy šlapeš?“

„Každý den. Ted' jsem tedy měsíc vynechala, ale dneska večer zase začnu.“

„A jak dlouho?“ Nevěřila mi ani slovo.

„Spoustu let. Půlhodinku ráno dám vždycky, někdy se do toho opřu i před spaním. Pustím si film, nastavím rychlou chůzi do kopce...“

Smála se tak, že ji musel slyšet Mr. Bob u brány.

„Já bych to nevydržela ani týden. V tomhle počasí tě to rychle přejde, věř mi. Chodila jsem cvičit, ale nedalo se to vydržet.“

„A kam?“

„Buddy's gym na Sheriff street, nahoře nad čínskou restaurací a nočním klubem.“

„Jo, asi vím kde. Zkusím to a uvidím. Aspoň nevyjdu z formy.“

A hlavně smysluplně zabiju několik večerů v týdnu.

Luciana si sedla do křesla naproti mně.

„Chybí už jenom tvůj snoubenec.“

Zasmála jsem se.

„To jsi vystihla přesně! Ten se do žádné krabice nevešel.“

„Kdy tedy dorazí?“

Pokřčila jsem rameny. Nechtěla jsem jí lhát, ale stejně tak jsem nechtěla přijít o status zadané ženy. Dala se do smíchu.

„Jestli se tady co nevidět neobjeví, vyjede po tobě Bertrand. Nebo už po tobě vyjel?“

Upřela na mě zkoumavý pohled, aniž by se přestala usmívat.

„Zkoušel to,“ řekla jsem lehce otráveně. „Stejně, jako ostatní. Na každém novém místě trvá tak půl roku, než všichni pochopí, že nemám zájem. Ještě zbývá pět měsíců.“

„Znám to,“ přisvědčila. „Já neměla žádného snoubence a Bertrand se mi docela líbil. Hlavně to nijak nekomplikoval. To se mi na něm líbilo nejvíc. Na nic si nehrál, šlo to stylem sejít se, ošukat se, rozloučit se. Po nějaké době to samo od sebe vyšumělo.“

Zahořela jsem zvědavostí.

„A co Camilla, nedozvěděla se o tom?“

„Myslím, že ne. Neměla jak, Bertrand byl až paranoidně opatrný. Nikdy se nepřiblížil k mému domu a já nikdy nebyla u něho. Je z ženských, co jsou schopné za nevěru zabít.“

„Hm.“

Načechrala jsem si vlasy nad čelem. Podle všeho si to Bertrand se mnou začal poněkud komplikovat. S hrůzou jsem zjistila, že mě to potěšilo. To nebylo dobré znamení.

„Ten můj by mě snad zabil taky. Hrozně špatně snáší, že jsem nakonec odletěla. Je schopný mi nic neříct a jednoho dne na mě čekat tady u brány. Přepadovky jsou jeho specialita.“

„Ty sis tady od něho chtěla odpočinout, že jo?“

„Možná. Mám ho ráda, jsme spolu jedenáct let. Občas to bylo dost náročné, ale zatím vždycky... a přitom si tady připadám sama a nechápu, co mě to popadlo.“

Nakonec jsem ani nelhala.